

Sygn. akt I C 704/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 grudnia 2021 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Wojciech Rybarczyk

Protokolant: Sekretarz sądowy Joanna Dudzińska

po rozpoznaniu w dniu 18 listopada 2021 roku w Bydgoszczy

na rozprawie

sprawy z powództwa **M. W.**

przeciwko (...) **Spółka Akcyjna z siedzibą w W.**

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 24.430,73 zł (dwadzieścia cztery tysiące czterysta trzydzieści złotych 73/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 20 maja 2020 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 36.136,29 CHF (trzydzieści sześć tysięcy sto trzydzieści sześć franków szwajcarskich 29/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 29 sierpnia 2020 r. do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 735,88 zł (siedemset trzydzieści pięć złotych 88/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za okres od dnia 20.05.2020 do dnia zapłaty
3. ustala, że pomiędzy stronami nie istnieje stosunek prawny wynikający z umowy o kredyt nr (...) zawartej w dniu 10 lipca 2008 r. między powodem, a poprzednikiem prawnym pozwanego (...) Bank S.A. z siedzibą w W.;
4. oddala powództwo główne;
5. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 6.417 zł (sześć tysięcy czterysta siedemnaście złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSO Wojciech Rybarczyk

Sygn. akt I C 704/20

UZASADNIENIE

Powód M. W. w swoim pozwie skierowanym przeciwko (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. domagał się:

- 1) zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda kwoty 74.510,30 zł tytułem nienależnie pobranych przez pozwanego od powoda rat kapitałowo-odsetkowych w wyższej wysokości, niż rzeczywiście powinien on spłacić w okresie od dnia 20 maja 2020 r. do dnia zapłaty;

2) zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 735,88 zł tytułem nienależnie pobranej przez pozwanego składki ubezpieczenia niskiego wkładu własnego, w trakcie trwania umowy kredytowej wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 20 maja 2020 r. do dnia zapłaty.

W przypadku nieuwzględnienia powyższego żądania powód wniósł o:

1) zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda 10.408,84 zł tytułem zwrotu nienależnych świadczeń w postaci różnicy pomiędzy wysokością rat kapitałowo-odsetkowych spełnionych przez powoda na podstawie umowy kredytu nr (...) a wysokością rat należnych po wyeliminowania z umowy kredytu z dnia 10 lipca 2008 r. postanowień dotyczących indeksacji, wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 20 maja 2020 r. do dnia zapłaty;

2) zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda 36.136,29 CHF wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia następnego po doręczeniu pozwanemu odpisu pozwu do dnia zapłaty, tytułem zwrotu nienależnych świadczeń spełnionych przez powoda na rzecz pozwanego, bezpośrednio w walucie indeksacji, od dnia 12 marca 2012 r. do dnia 10 kwietnia 2020 r.

W przypadku uznania przez Sąd umowy kredytu za bezzwzględnie nieważną w całości powód wniósł o:

1) zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 24.430,73 zł oraz kwoty 36.136,29 CHF, tytułem zwrotu nienależnych świadczeń spełnionych przez powoda na rzecz pozwanego w okresie od dnia 10 sierpnia 2010 r. do dnia 10 kwietnia 2020 r. w związku z wykonywaniem umowy kredytu nr (...), wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi:

a. dla kwoty 24.430,73 zł od dnia 20 maja 2020 r. do dnia zapłaty;

b. dla kwoty 36.136,29 CHF od dnia następnego po doręczeniu pozwanemu odpisu pozwu do dnia zapłaty

2) zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 735,88 zł tytułem nienależnie pobranej przez pozwanego składki ubezpieczenia niskiego wkładu własnego, w trakcie trwania umowy kredytowej wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 20 maja 2020 r. do dnia zapłaty.

3) ustalenie nieistnienia stosunku prawnego kredytu wynikającego z umowy kredytu nr (...) z dnia 10 lipca 2008 r.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 10 lipca 2008 r. zawarł z pozwanym, poprzednio działającym pod (...) Bank S.A. z siedzibą w W., umowę nr (...) o kredyt hipoteczny dla osób fizycznych waloryzowany kursem (...), na kwotę 121.000 zł. Podano, iż w dniu 1 marca 2012 r. strony zawarły aneks do przedmiotowej umowy kredytu, w którym wprowadziły, m.in. możliwość dokonywania zmian waluty spłaty kredytu w złotych polskich na walutę waloryzacji oraz z waluty waloryzacji na złote polskie w okresie obowiązywania umowy. Wskazano, że w dniu 9 maja 2013 r. strony zgodnie postanowiły zmienić § 1 ust. 7B, § 2, § 3 ust. 1 i 6 umowy, na mocy których zmianie uległa, m.in. nieruchomości stanowiąca zabezpieczenie hipoteczne spłaty kredytu i kwota hipoteki.

Powód wskazał, iż zawarł niniejszą umowę jako konsument. Zdaniem powoda, umowa została zawarta na blankietowym wzorcu umownym stosowanym przez pozwanego powszechnie dla celu zawierania umów o kredyt hipoteczny. W dalszej części strona powodowa zaznaczyła, iż przedstawiając ofertę kredytową przedstawiciel banku ograniczył się do zaprezentowania wybranych przez siebie wariantów produktów kredytowych. W ocenie powoda nie miał on możliwości obiektywnej oceny korzyści i zagrożeń związanych z zaciągnięciem kredytu.

Strona powodowa zaznaczyła, iż nie zostały jej przedstawione wykresy obrazujące możliwe zmiany kursów waluty (...) w toku trwania całego okresu umowy. W ocenie powoda przedstawiciel banku pominął kwestię ryzyka nieograniczonego wzrostu salda kredytu w związku z ewentualnymi wahaniami kursów waluty. Wskazano, iż powodowi nie zostały w sposób zrozumiały wyjaśnione zasady działania mechanizmu klauzuli indeksacyjnej oraz zmienności kursów walut. Zdaniem powoda nie miał on również wiedzy na temat zasad realizacji i skutkach

narzuconego przez pozwanego ubezpieczenia niskiego wkładu własnego oraz sposobu wyliczania wysokości składki, ani ogólnych warunków umowy ubezpieczenia.

W ocenie powoda w chwili podpisywania umowy kredytowej faktyczna wysokość jego zobowiązań pozostała nieznana, a kwota kredytu oraz wysokość rat spłaty kredytu uzależniona od mierników wartości mu nieznanymi, w tym w postaci kursu kupna i kursu sprzedaży franka szwajcarskiego obowiązującego u pozwanego, które to kursy zdaniem powoda były określane w sposób niejednoznaczny, nieweryfikowalny oraz arbitralny.

W odpowiedzi pozwany (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powodów na jego rzecz kosztów postępowania, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictw.

W pierwszej kolejności pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczeń dochodzonych przez stronę powodową. Ponadto pozwany zaprzeczył wszystkim twierdzeniom strony powodowej poza tymi, które wyraźnie przyznał w odpowiedzi na pozew. W ocenie pozwanego nie ma podstaw do kwestionowania ważności umowy czy możliwości dalszego jej trwania. Wskazano, iż mechanizm indeksacji przyjęty w umowie, w tym sposób ustalania kursów waluty obcej, mieści się w granicach swobody umów określonych w art. 353¹ k.c.

Kontynuując, pozwany stwierdził, iż roszczenie powoda w zakresie powództwa o ustalenie jest nieuzasadnione z uwagi na fakt, iż kwestionowane klauzule nie są abuzywne, a także z uwagi na to, iż powód nie ma w tym zakresie interesu prawnego. W ocenie pozwanego dopuszczalność kredytu indeksowanego kursem waluty obcej wynika wprost z przepisów Prawa bankowego, a ponadto regulacje wprowadzone tzw. ustawą antyspreadową wprost posługują się sformułowaniem „kredyt indeksowany do waluty innej niż waluta polska”.

W dalszej części pozwany wskazał, iż udzielił powodowi wyczerpujących informacji na temat ryzyka kursowego, w tym okazał mu symulacje i prezentował historyczne kursy. W ocenie pozwanego mimo znaczącego wzrostu kursu franka szwajcarskiego, raty kredytobiorców przedmiotowych kredytów wciąż pozostają niższe niż raty analogicznych kredytów złotówkowych.

W dalszym toku procesu strony podtrzymały swoje stanowiska w sprawie.

Pismem Sądu z dnia 25 czerwca 2021 r. powód został pouczony o skutkach ewentualnego uwzględnienia jego żądania ustalenia nieważności umowy, w szczególności pouczony został, iż będzie się to wiązać z obowiązkiem wzajemnego zwrotu świadczeń uzyskanych przez strony w związku z wykonaniem umowy oraz, że może się to wiązać z ewentualnymi roszczeniami pozwanego banku o zapłatę wynagrodzenia za korzystanie przez powoda z udostępnionego mu kapitału. Powód oświadczył, że ma świadomość tych konsekwencji i podtrzymał w całości swoje żądania.

Sąd ustalił, co następuje:

Ubiegając się o kredyt w (...) Bank S.A. z siedzibą w W. (obecnie: (...) S.A. z siedzibą w W.) powód w dniu 27 czerwca 2008 r. złożył wniosek o udzielenie mu kredytu hipotecznego na kwotę 121.000,00 zł.

Po rozpoznaniu wniosku kredytowego poprzednik prawny pozwanego wydał powodowi pozytywną decyzję kredytową, w której wskazano warunki udzielenia kredytu hipotecznego. Powód poświadczył odebranie decyzji podpisem.

dowody: wniosek o kredyt hipoteczny (k. 197-201 akt); decyzja kredytowa (k. 202-203 akt).

W dniu 10 lipca 2008 r. powód zawarł z (...) Bank S.A. z siedzibą w W. (obecnie: (...) S.A. z siedzibą w W.) umowę nr (...) o kredyt hipoteczny dla osób fizycznych (...) waloryzowany kursem (...).

Zgodnie z § 1 umowy, bank zobowiązał się oddać do dyspozycji kredytobiorcy kwotę w wysokości 121.000,00 zł waloryzowaną kursem (...) z przeznaczeniem na sfinansowanie zakupu na rynku wtórnym lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w B., przy ul. (...) - Curie 56.

Splata kredytu miała nastąpić w 180 miesięcznych równych ratach kapitałowo-odsetkowych. Kredyt został oprocentowany według zmiennej stopy procentowej, która ustalona została jako suma stopy referencyjnej LIBOR 3M (...) oraz stałej marży banku w wysokości 1,00 p.p.

W § 11 ust. 4 umowy wskazano, że raty kapitałowo-odsetkowe spłacane są w złotych po uprzednim przeliczeniu, według kursu sprzedaży (...) z tabeli kursowej (...) Banku S.A., obowiązującego na dzień spłaty z godziny 14:50.

Ustalono również, że spłata rat kredytu obejmujących część kapitałową i odsetkową przez Kredytobiorcę ma następować w terminach i wysokościach określonych w harmonogramie spłat (§ 11 ust. 1 umowy).

Kredytobiorca miał prawo wcześniejszej spłaty kredytu. Wcześniejsza spłata miała powodować, że kwota spłaty była przeliczana po kursie sprzedaży (...), z tabeli kursowej obowiązującej w banku poprzednika prawnego pozwanego, na dzień i godzinę spłaty (§ 13 ust. 6 umowy).

Zabezpieczeniem spłaty kredytu wraz z odsetkami i innymi należnościami wynikającymi z umowy była hipoteka kaucyjna do kwoty 181.500 zł na nieruchomości będącej celem udzielenia kredytu.

dowód: umowa o kredyt hipoteczny nr (...) (k. 33-37 akt).

W dniu 1 marca 2012 r. strony zawarły aneks do przedmiotowej umowy, w którym wprowadziły, m.in. możliwość dokonywania zmian waluty spłaty kredytu w złotych polskich na walutę waloryzacji oraz z waluty waloryzacji na złote polskie w okresie obowiązywania umowy.

Dnia 9 maja 2013 r. strony wprowadziły kolejny aneks zgodnie postanowiły zmienić § 1 ust. 7B, § 2, § 3 ust. 1 i 6 umowy, na mocy których zmianie uległa m.in. nieruchomość stanowiąca zabezpieczenie hipoteczne spłaty kredytu i kwota hipoteki.

dowody : aneks do umowy z dnia 1 marca 2012 r. (k. 38-39 akt); aneks do umowy z dnia 9 maja 2013 r. (k. 40-42 akt).

Strona powodowa zawierając sporną umowę z pozwanym posiadała status konsumenta, natomiast pozwany występował w charakterze przedsiębiorcy.

/okoliczność bezsporna/

Strona powodowa nie otrzymała wzoru umowy do zapoznania się z nim wcześniej. Powód przy zawieraniu umowy nie miał możliwości negocjacji jej warunków. Powód nie wiedział w chwili zawierania umowy, ile będzie musiał spłacić. Nie znał również kursu, po jakim kredyt zostanie mu wypłacony.

dowód : zeznania powoda (k. 298v-299v akt).

Suma rat kapitałowo-odsetkowych zapłaconych w okresie od dnia 10 sierpnia 2010 r. do dnia 10 kwietnia 2020 r. wyniosła 24.430,73 zł oraz 36.136,29 chf.

dowód : zaświadczenie banku (k. 45-47v akt).

Pismem z dnia 12 maja 2020 r. powód złożył pozwanemu reklamację dotyczącą przedmiotowej umowy o kredyt, w zakresie nienależnie pobranych środków w kwocie 185.050,19 zł w związku z nieważnością umowy. Ewentualnie w przypadku zanegowania skutku w postaci nieważności umowy, powód złożył reklamację w zakresie nienależnie pobranych przez pozwanego rat kapitałowo-odsetkowych w wyższej wysokości niż rzeczywiście powinien on spłacić,

tj. 75.416,93 zł oraz w zakresie nienależnie pobranych przez pozwanego środków tytułem refinansowania składki ubezpieczenia niskiego wkładu własnego, tj. 735,88 zł.

Pozwany rozpatrzył reklamację powoda w sposób negatywny. Wskazał, iż wszelkie zobowiązania wynikające z udzielonego kredytu spłacane są na podstawie postanowień umowy, która łączy strony i jest zgodna z prawem.

dowody : reklamacja powoda (k. 48-51v akt); odpowiedź pozwanego na reklamację (k. 52 akt).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie w/w dokumentów złożonych przez strony w toku postępowania, jak również na podstawie przesłuchania powoda.

Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy przedstawionych w sprawie dokumentów, dlatego uznał je za wiarygodne źródło dowodowe. Podkreślić jednak należy, że dokumenty te stanowią wyłącznie wiarygodne źródło treści oświadczeń składanych przez strony, nie stanowią one natomiast wiarygodnego dowodu na to, w jaki sposób konkretnie przedstawiono powodowi na etapie zawierania umowy wszystkie postanowienia umowy i konsekwencje związane z jej zawarciem.

Nie wszystkie jednak dokumenty stanowiły wartościowe źródło wiedzy, w oparciu o które możliwe było ustalenie spornych faktów. Do takich dokumentów należy m.in. dołączone przez pozwanego: zanonimizowany protokół z rozprawy Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi, sygn. akt III C 1071/18, Pismo okólne nr A-V- (...) w sprawie wprowadzenia zmian do oferty produktowej mBanku w zakresie mPLANów hipotecznych, Pismo okólne nr A-V- (...) w sprawie wprowadzenia zmian do oferty produktowej mBanku w zakresie mPLANów hipotecznych, Pismo okólne nr A-V-98/ (...)/11 w sprawie zmian w produktach: Kredyty i pożyczki hipoteczne dla osób fizycznych udzielane w ramach mPlanów hipotecznych, Pismo okólne nr A-V- (...) w sprawie wprowadzenia zmian do oferty produktowej mBanku w zakresie mPLANów hipotecznych, Rekomendacja S (II) w mBanku, artykuł: Bank (...) w Szwajcarii zniósł minimalny kurs wymiany franka, pismo adresowane do Zastępcy Dyrektora Departamentu Ochrony Interesów Konsumentów UOKiK, sprawozdanie finansowe (...) Banku S.A. za rok 2008, Tabela kursowa mBanku – metodyka oraz analiza porównawcza, Tabela aktualnych kursów walut (...) S.A., tabela kursów średnich, Uwagi SN do projektu ustawy o zasadach zwrotu niektórych należności wynikających z umów kredytu i pożyczki, pismo (...) Banków (...), Prawna i ekonomiczna analiza klauzuli ubezpieczenia niskiego wkładu własnego w umowach o kredyt hipoteczny nie wniosły niczego istotnego do sprawy oraz nie były przydatne dla stwierdzenia okoliczności faktycznych istotnych dla niniejszej sprawy. Zaoferowane przez pozwanego dowody wskazują na istnienie różnych ocen prawnych kredytu, jak i na szerokie tło ekonomiczne kredytów indeksowanych. Wskazać jednak należy, że przeprowadzenie prawnej oceny umowy zastrzeżone jest dla Sądu. Należy zauważyć, że wprowadzane przez pozwanego zmiany do stosunku umownego po zawarciu przedmiotowej umowy kredytu nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Podkreślić bowiem należy, że abuzywność zapisów powinno się badać na moment zawierania umowy przez konsumenta z przedsiębiorcą. W takiej sytuacji nie ma więc znaczenia, w jaki sposób przedsiębiorca wykonywał umowę, w tym jakie zmiany w treści stosunku prawnego między stronami wprowadzał po zawarciu umowy.

Za przydatne dla rozstrzygnięcia uznał Sąd natomiast zeznania powoda, albowiem w znacznej części korespondowały one z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w aktach sprawy. Powód przedstawił okoliczności, w których zaproponowano mu zawarcie umowy kredytu hipotecznego waloryzowanego kursem (...), jak również brak możliwości negocjacji poszczególnych postanowień umowy, opisał również czynności poprzedzające zawarcie umowy, nie kwestionował również faktu złożenia podpisów na dokumentach przygotowanych w związku z procedurą zawierania umowy kredytowej. W ocenie Sądu zeznania powoda zasługują na wiarę albowiem są logiczne i spójne oraz w przeważającej części znajdują potwierdzenie w przeprowadzonych w sprawie dowodach z dokumentów.

Na podstawie art. 235² § 1 pkt 2 i 5 k.p.c. Sąd pominął wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego oraz oddalił wniosek o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania świadka D. S.. W ocenie Sądu przeprowadzenie w/w dowodów było zbędne dla rozstrzygnięcia sprawy.

Z uwagi na to, że przeprowadzone postępowanie dowodowe wskazywało na to, iż zachodzą podstawy do ustalenia nieistnienia umowy stron, co w konsekwencji prowadzi do obowiązku wzajemnego zwrotu przez strony otrzymanych w wykonaniu tej umowy świadczeń zbędne było przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego. Dowód ten miałby znaczenie wyłącznie w wypadku badania zasadności kwot stanowiących przedmiot żądania ewentualnego, sytuacja taka jednak w przedmiotowej sprawie nie występowała.

Oddalając wniosek o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka D. S., Sąd miał na względzie to, że świadek ten nie uczestniczył bezpośrednio ani nawet pośrednio w procesie zawierania umowy z powodem a okoliczności, które miały być przedmiotem jego zeznań dotyczyły wyłącznie ogólnych zasad i procedur banku związanych z zawieraniem umów tego rodzaju, która jest przedmiotem sporu stron. Dla oceny zasadności żądań powoda kluczowe znaczenie miało natomiast to, w jaki sposób realizowane były te procedury przy zawieraniu umowy w szczególności sposobu pouczenia powoda o wszelkich ryzykach wiążących się z zawarciem umowy, w której wysokość raty i salda zadłużenia określonego w złotych polskich zależała od kursu franka szwajcarskiego.

Sąd zważył, co następuje:

W ramach roszczenia głównego powód domagał się:

- 1) zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda kwoty 74.510,30 zł tytułem nienależnie pobranych przez pozwanego od powoda rat kapitałowo-odsetkowych w wyższej wysokości, niż rzeczywiście powinien on spłacić w okresie od dnia 20 maja 2020 r. do dnia zapłaty;
- 2) zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 735,88 zł tytułem nienależnie pobranej przez pozwanego składki ubezpieczenia niskiego wkładu własnego, w trakcie trwania umowy kredytowej wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 20 maja 2020 r. do dnia zapłaty.

W przypadku nieuwzględnienia powyższego żądania powód sformułował żądanie ewentualne, w którym wniósł o:

- 1) zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda 10.408,84 zł tytułem zwrotu nienależnych świadczeń w postaci różnicy pomiędzy wysokością rat kapitałowo-odsetkowych spełnionych przez powoda na podstawie umowy kredytu nr (...) a wysokością rat należnych po wyeliminowaniu z umowy kredytu z dnia 10 lipca 2008 r. postanowień dotyczących indeksacji, wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 20 maja 2020 r. do dnia zapłaty;
- 2) zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda 36.136,29 CHF wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia następnego po doręczeniu pozwanemu odpisu pozwu do dnia zapłaty, tytułem zwrotu nienależnych świadczeń spełnionych przez powoda na rzecz pozwanego, bezpośrednio w walucie indeksacji, od dnia 12 marca 2012 r. do dnia 10 kwietnia 2020 r.

W przypadku uznania przez Sąd umowy kredytu za bezwzględnie nieważną w całości, powód wniósł o:

- 1) zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 24.430,73 zł oraz kwoty 36.136,29 CHF, tytułem zwrotu nienależnych świadczeń spełnionych przez powoda na rzecz pozwanego w okresie od dnia 10 sierpnia 2010 r. do dnia 10 kwietnia 2020 r. w związku z wykonywaniem umowy kredytu nr (...), wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi:
 - a. dla kwoty 24.430,73 zł od dnia 20 maja 2020 r. do dnia zapłaty;
 - b. dla kwoty 36.136,29 CHF od dnia następnego po doręczeniu pozwanemu odpisu pozwu do dnia zapłaty
- 2) zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 735,88 zł tytułem nienależnie pobranej przez pozwanego składki ubezpieczenia niskiego wkładu własnego, w trakcie trwania umowy kredytowej wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 20 maja 2020 r. do dnia zapłaty.

3) ustalenie nieistnienia stosunku prawnego kredytu wynikającego z umowy kredytu nr (...) z dnia 10 lipca 2008 r.

Mając na względzie wyniki postępowania dowodowego, Sąd uznał umowę kredytu za bezwzględnie nieważną w całości i uznał powództwo ewentualne za zasadne.

W sprawie bezsporne było, że strony zawarły umowę kredytu na kwotę 121.000,00 zł waloryzowaną kursem (...) z przeznaczeniem na sfinansowanie zakupu na rynku wtórnym lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w B., przy ul. (...).

Sąd ustalił również, że przedmiotowa umowa zawarta została z wykorzystaniem przedłożonego przez bank wzorca umowy. Powód wyjaśnił w wiarygodny sposób, że nie miał żadnego wpływu na treść umowy, szczególnie w zakresie jej postanowień, które uznaje za abuzywne. Bank wykazał natomiast, że poinformował jedynie kredytobiorcę o możliwości zaciągnięcia zobowiązania w walucie polskiej, ale również o ryzyku kursowym oraz mogących z tego tytułu wzrosnąć miesięcznych ratach. Z powyższego wynika, że praktycznie swoboda powoda sprowadzała się do możliwości zawarcia lub nie zawarcia przedmiotowej umowy.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczenia nie jest uzasadniony. Okolicznością bezsporną w niniejszej sprawie jest fakt, iż powód jest konsumentem w rozumieniu przepisu art. 22¹ k.c. Pozwany jako przedsiębiorca zawarł bowiem umowę kredytową z powodem, a umowa ta w sposób oczywisty nie pozostawała w żadnym związku z działalnością zawodową lub gospodarczą powoda. Zgodnie z przepisem art. 118 zd. pierwsze k.c., jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi sześć lat, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Wskazać należy, że w doktrynie pojawia się stanowisko, że kredyt spłacany w ratach jest w istocie świadczeniem jednorazowym, a nie okresowym, bowiem stanowi jedną całość. Niezależnie jednak od tego wskazać należy, że podstawą faktyczną żądania powoda w zakresie zasądzenia wskazanych w pozwie kwot jest twierdzenie o nieważności umowy stron. Konsekwencją nieważności umowy jest natomiast obowiązek zwrotu wszystkich świadczeń otrzymanych wzajemnie przez strony w związku z wykonywaniem nieważnej umowy. W tej sytuacji nie można traktować kwot zapłaconych przez strony przed stwierdzeniem nieważności umowy za świadczenia okresowe albowiem pozostawałyby to w sprzeczności z obowiązkiem zwrotu świadczeń uzyskanych w ramach wykonywania nieważnej czynności prawnej. Żądania powoda o zapłatę opierały się na żądaniu zwrotu świadczenia nienależnego, czyli art. 410 § 1 k.c. w zw. z art. 405 k.c. i jest ono konsekwencją stanowiska, iż umowa w związku z którą dokonywał wpłat na rzecz pozwanego jest nieważna. Termin przedawnienia roszczenia o zwrot świadczenia nienależnego wynosi obecnie 6 lat to jednak z uwagi na przepisy intertemporalne ustawy o zmianie ustawy Kodeks cywilny i niektórych innych ustaw z dnia 13 kwietnia 2018 r w przedmiotowej sprawie ma zastosowanie 10 letni termin przedawnienia roszczenia.

Zgodnie z przepisami intertemporalnymi- art. 5 ust. 3 ustawy o zmianie ustawy Kodeks cywilny i niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r. poz. 1104) do przysługujących konsumentowi roszczeń powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy i w tym dniu jeszcze nieprzedawnionych, których terminy przedawnienia są określone w art. 118 i art. 125 § 1 ustawy zmienianej w art. 1, stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym. W związku z tym, w niniejszej sprawie stosuje się 10-letni termin przedawnienia. Ponadto w oparciu o stanowisko (...) wyrażone w wyroku z dnia 22.04.2021 r. (sygn. C-485/19) bieg przedawnienia roszczeń z tytułu zawartych w umowie klauzul niedozwolonych biegnie od momentu powzięcia wiedzy o nich.

Umowa stron zawarta została w dniu 10 lipca 2008 r., jednak dla oceny kiedy rozpoczął się bieg terminu przedawnienia konieczne jest ustalenie zgodnie z w/w orzeczeniem (...) kiedy powód uzyskał wiedzę o zastosowaniu w umowie klauzul niedozwolonych. Oceniając powyższą kwestię trzeba mieć na względzie fakt, iż informacje o stosowaniu przez banki w umowach kredytowych klauzul niedozwolonych początkowo pojawiały się wyłącznie w mediach, orzecznictwo sądów powszechnych kształtowało się w tej materii na przestrzeni wielu lat i początkowo było niejednolite. Pierwszym obiektywnym zdarzeniem, które można uznać za powszechnie dostępną informację o stosowaniu klauzul niedozwolonych było wejście w życie tzw. antyspreadowej z dnia 29.07.2011 r. (ustawa o zmianie ustawy Prawo

bankowe oraz niektórych innych ustaw D.U. nr 165 poz 984). Nawet jednak w wypadku przyjęcia, że wiedzę taką uzyskał już w dniu uchwalenia w/w ustawy tj. 29.07.2011, dziesięcioletni termin przedawnienia jego roszczeń nie upłynął albowiem pozew w niniejszej sprawie został przez niego wniesiony 4 sierpnia 2020 r. Ponadto umowa kredytu nie została wypowiedziana, a powód w pozwie wniósł o ustalenie nieistnienia stosunku prawnego. Takie roszczenia się natomiast nie przedawniają.

W pierwszej kolejności Sąd rozpoznał żądanie główne powoda sprowadzające się do uznania wskazanych przez nich klauzul umownych za niedozwolone, co wiązać miałyby się z zasądzeniem na jego rzecz od banku nienależnie w jego ocenie nadpłaconych rat kapitałowo-odsetkowych. Powołane przez powoda klauzule tj. § 1 ust. 3A, § 3 ust. 3, § 7 ust. 1, § 11 ust. 4, § 13 ust. 6 oraz § 16 ust. 3 w rzeczywistości mogą zostać uznane za niedozwolone. Zgodnie z treścią art. 353¹ k.c., strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego. Jednocześnie zgodnie z art. 385¹ § 1 k.c., postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Niezgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta (art. 385¹ § 3 k.c.).

W pierwszej kolejności wskazać należy, że pozwany prowadzi działalność gospodarczą w zakresie czynności bankowych. Powód zawarł umowę jako osoba fizyczna celem sfinansowania budowy lokalu mieszkalnego. W świetle powyższego nie budzi wątpliwości, że powód w niniejszej sprawie posiada status konsumenta.

Powód wykazał w toku postępowania, że wskazane klauzule nie zostały przez niego uzgodnione z bankiem, a jego rola w procesie zawierania umowy sprowadzała się w zasadzie do podjęcia decyzji o zawarciu lub nie zawarciu umowy przygotowanej uprzednio przez bank. Jednocześnie wszystkie te klauzule mogą uchodzić za niedozwolone, albowiem przyznają wyłącznie bankowi prawo do dowolnego przerzucania odpowiedzialności za ryzyko związane ze wzrostem kursu waluty na powoda. Przede wszystkim konstrukcja indeksacji znajdująca się w umowie powoduje możliwość narzucenia przez bank wysokości kwoty podlegającej zwrotowi, a w konsekwencji i wysokości odsetek, a więc głównych świadczeń powoda. Ustalenie ich wysokości wiązało się bowiem z koniecznością odwołania się do kursu walut ustanawianych w wewnętrznej, dowolnej i nieznanej powodowi tabeli kursów banku. Takie klauzule już od dawna wskazywane są jako abuzywne z uwagi na nieokreślony i nieobiektywny miernik, podług którego następuje ostatecznie określenie wysokości zobowiązania kredytobiorcy, które jest niemożliwe do przewidzenia i obliczenia w chwili zawarcia umowy (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 2018 r., I CSK 628/17).

Jednocześnie zaznaczyć należy, że nie ma znaczenia dla dokonywanej oceny to, w jaki sposób bank rzeczywiście ustalał kurs w trakcie wykonywania umowy i jaka była relacja kursu banku do kursu rynkowego. Są to okoliczności obojętne na gruncie art. 385² k.c., jak również oceny możliwego naruszenia interesów konsumenta. Istotne jest jedynie, że postanowienia umowy dawały przedsiębiorcy nieograniczoną swobodę w wyznaczaniu kursu waluty, a w konsekwencji – wysokości zobowiązań konsumenta.

Dalej wskazać należy, że kwota podlegająca zwrotowi na rzecz banku nie została dostatecznie i ściśle w umowie określona, nie odpowiada ona nominalnie kwocie wykorzystanego kredytu i nie są określone w sposób obiektywny zasady jej ustalenia. Ponadto wskazać należy, że zgodnie z art. 69 ust. 1 ustawy Prawo bankowe, przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Oznacza to, że kredytobiorca jest zobowiązany do zwrotu określonej kwoty środków pieniężnych, którą winna wyznaczać kwota kapitału mu udostępnionego i wykorzystanego przez kredytobiorcę. Bank

nie może więc żądać zwrotu większej kwoty aniżeli ściśle określonej i oddanej do dyspozycji klienta. Wszelkie zapisy umowne dopuszczające dowolną waloryzację są sprzeczne z art. 69 ust. 1 ustawy Prawo bankowe w zw. z art. 358¹ § 2 i 5 k.c. i rażąco naruszają interesy konsumenta.

Z uwagi na uznanie przez Sąd abuzywności klauzul waloryzacyjnych, konieczne stało się dokonanie analizy ewentualnych skutków prawnych, do których prowadziłyby wyeliminowanie ich z umowy stron. Zgodnie z treścią art. 385¹ § 1 zd. pierwsze k.c., postanowienia te nie wiązałyby powoda i to od momentu zawarcia umowy kredytowej. Powyższe rozstrzygnięcie powoduje, że postanowienia te stają się bezskuteczne wobec powoda, lecz jednocześnie powoduje to powstanie pewnego rodzaju „luki” w stosunku prawnym. W związku z tym powstaje problem możliwości uzupełnienia umowy innymi postanowieniami. Z bogatego dorobku orzeczniczego (...) wynika, że nic nie stoi na przeszkodzie temu, by sąd krajowy zastąpił nieuczciwe postanowienie umowne przepisem prawa krajowego o charakterze dyspozytywnym (por. m.in. wyrok z dnia 30 kwietnia 2014 r., sygn. akt C-26/13). Jednakże w orzecznictwie sądów krajowych wielokrotnie potwierdzano, że w polskim porządku prawnym nie istnieją przepisy o charakterze deklaratywnym, którymi można by w ten sposób „zapełnić” niejako powstałe braki w umowie.

W ocenie Sądu utrzymanie umowy w pozostałym zakresie (tzw. „odfrankowanie” kredytu) również nie jest możliwe, albowiem uczyniłoby to umowę niemożliwą do wykonania. Zgodnie z wyrokiem (...) z dnia 3 października 2019 r. (w sprawie C-260-18), sąd krajowy nie jest również władny uzupełniać powstałej wobec uznania za bezskuteczne niektórych z postanowień umowy luki poprzez odwołanie się do kursu średniego NBP.

Odnosząc się do żądania głównego o zasądzenie kwoty 74.510,30 zł tytułem nienależnie pobranych przez pozwanego od powoda rat kapitałowo-odsetkowych w wyższej wysokości, niż rzeczywiście powinien on spłacić wskazać należy, że nie zasługiwało ono na uwzględnienie. Zgodnie art. 405 k.c. kto bez podstawy prawnej uzyskał korzyść majątkową, ten obowiązany jest do jej zwrotu. Świadczenie spełnione jako wykonanie nieważnej czynności prawnej jako nienależne jest jednym z przypadków tej instytucji (art. 411 k.c.) W sprawie niniejszej mamy do czynienia z nieważnością umowy wzajemnej, przy czym świadczenia stron miały charakter jednorodząjowy (pieniężny). Po jej zawarciu bank wypłacił wskazaną w umowie kwotę na rachunek bankowy powoda. Następnie powód spełniał świadczenia odpowiadające określonym w umowie ratom kapitałowo-odsetkowym.

Tego rodzaju sytuacja nakazuje rozważenie zasadności roszczenia powoda o zapłatę z uwzględnieniem przepisu art. 409 k.c., zgodnie z którym obowiązek wydania korzyści lub zwrotu jej wartości wygasa, jeżeli ten, kto korzyść uzyskał, zużył ją lub utracił w taki sposób, że nie jest już wzbogacony, chyba że wyzbywając się korzyści lub zużywając ją powinien był liczyć się z obowiązkiem zwrotu. Istota problemu sprowadza się do wykładni sformułowania zużył lub utracił (korzyść) w taki sposób, że nie jest już wzbogacony. Wykładnia językowa nie prowadzi do wystarczającego rezultatu, nakazuje jedynie badać stan wzbogacenia strony, która uzyskała korzyść majątkową. Natomiast nie można jednoznacznie stwierdzić, czy roszczenia stron należy rozpatrywać zupełnie od siebie niezależnie, czy też świadczenie wzajemne należy brać pod uwagę jako element stanu majątkowego strony wpływający na wysokość wzbogacenia. W doktrynie problem ten jest dostrzegany jako spór pomiędzy zwolennikami tzw. teorii dwóch kondykcji (nakazującej niezależne rozliczenia roszczeń) i tzw. teorii salda (uznającej, że w razie świadczeń wzajemnych istnieje tylko roszczenie wobec tego podmiotu, który uzyskał korzyść o większej wartości).

Zaznaczyć należy, że za cel instytucji bezpodstawnego wzbogacenia nie można uznać jedynie słuszności. Służą one wyrównaniu przesunięć majątkowych, które nie znajdują oparcia w procedurach uznanych przez państwo za legitymizujące, ich funkcją jest oddanie każdemu, co mu się należy według ocen pozytywnego porządku prawnego (por. P. Księżak Bezpodstawne wzbogacenie. Art. 405-411 k.c. Komentarz, Warszawa 2007 s. 6, W. Serda nienależne świadczenie, Warszawa 1988, s. 14, R. Trzaskowski, Komentarz do art. 405 k.c., teza 1 do art. 405, Lex). Nie chodzi zatem o realizację poszczególnych roszczeń, jakie powstają w określonym stanie faktycznym, ale o zapewnienie równowagi majątkowej sprzed zdarzenia dającego się określić jako bezpodstawne wzbogacenie. Taki wniosek płynie już z art. 405 k.c., który w pierwszej kolejności przewiduje zwrot korzyści, zaś dopiero w razie niemożliwości takiego przesunięcia nakazuje zapłatę sumy pieniężnej. Kolejny argument - bardziej szczegółowy, a przez to i bardziej przekonujący - płynie z art. 408 § 3 k.c., zgodnie z którym jeżeli żądający wydania korzyści jest zobowiązany do

zwrotu nakładów, sąd może zamiast wydania korzyści w naturze nakazać zwrot jej wartości w pieniądzu z odliczeniem wartości nakładów, które żądający byłby obowiązany zwrócić. Przepis ten reguluje sytuację, w której obie strony są zobowiązane wobec siebie i pozwala na rozstrzygnięcie sprowadzające się do najmniejszego przesunięcia majątkowego zapewniającego równowagę sprzed bezpodstawnego wzbogacenia.

Wobec powyższego, zdaniem Sądu, uwzględnianie spłat dokonywanych przez kredytobiorcę jako wykonanie nieważnej umowy kredytowej jest niezbędne dla określenia minimalnego przesunięcia zapewniającego powrót do równowagi majątkowej stron. Innymi słowy spłaty dokonane po otrzymaniu kwoty kredytu na podstawie nieważnej umowy należy traktować jako zużycie uzyskanej korzyści prowadzące do utraty (przynajmniej w części) uzyskanego wzbogacenia. To zaś w świetle art. 409 k.c. prowadzi do wniosku, że w takiej sytuacji zwrotowi jako nienależne mogą podlegać dopiero wpłaty kredytobiorcy, których suma przekroczyła kwotę udzielonego kredytu.

Należy również zauważyć, że pomijanie świadczeń drugiej strony (konsumenta) przy rozliczaniu nieważnej czynności prawnej może prowadzić do skutków niedających się zaakceptować ze względu na konstytucyjną zasadę ochrony konsumentów. Zawarcie nieważnej umowy kredytu może rodzić roszczenia nie tylko kredytobiorcy, ale i banku. Nieważność na skutek sprzeczności z ustawą jest brana pod uwagę z urzędu, podobnie z urzędu sąd ma obowiązek badać umowy zawierane z konsumentem pod kątem ich ewentualnej abuzywności. Podstawą zasądzenia kwoty na rzecz banku będą wówczas przepisy o bezpodstawnym wzbogaceniu. Przyjęcie koncepcji, że przy określaniu wzbogacenia należy brać pod uwagę jedynie świadczenie jednej strony doprowadza do konieczności zasądzenia wypłaconej kwoty nawet w sytuacji dokonania przez kredytobiorcę - konsumenta nadpłaty ponad uzyskaną kwotę kredytu.

Z uwagi na powyższe, żądanie główne powoda mające polegać na uznaniu za bezskuteczne niektórych postanowień umownych nie może zostać uwzględnione. Prowadziłoby bowiem do powstania umowy, która nie jest w żaden sposób wykonalna w świetle pozostałej jej treści. Tym samym żądanie główne o zapłatę jako nierozzerwalnie związane z tym żądaniem także nie może zostać przez Sąd uwzględnione.

W ocenie Sądu żądanie ewentualne żądanie strony powodowej dotyczące ustalenia nieważności umowy kredytowej jest natomiast zasadne. Uznając, że przywołane przez stronę powodową klauzule w rzeczywistości są abuzywne, bezskuteczne i nie wiążą powoda, umowa jako sprzeczna z przepisami prawa jest nieważna na podstawie art. 58 k.c., a bez wyeliminowanych postanowień jej wykonanie nie jest możliwe. Powód posiada przy tym interes prawny określony w treści art. 189 k.p.c. w ustaleniu tej nieważności, albowiem takie ustalenie rozstrzyga ostatecznie o jego prawach i obowiązkach, które wynikają z istniejącego stosunku zobowiązaniowego. Ustalenie nieważności przedmiotowej umowy ma ten skutek, że strony nie są nią związane i od początku nie były. Są więc obowiązane zwrócić sobie wzajemnie to, co już świadczyły na rzecz drugiej strony umowy wzajemnej.

Zgodnie z art. 69 ust. 2 pkt 4a ustawy Prawo bankowe, umowa kredytu powinna być zawarta na piśmie i określać w szczególności - w przypadku umowy o kredyt denominowany lub indeksowany do waluty innej niż waluta polska, szczegółowe zasady określania sposobów i terminów ustalania kursu wymiany walut, na podstawie którego w szczególności wyliczana jest kwota kredytu, jego transz i rat kapitałowo-odsetkowych oraz zasad przeliczania na walutę wypłaty albo spłaty kredytu.

Nieprecyzyjne i dowolne odwołanie się do bliżej nieznannej tabeli kursów sporządzanej na wewnętrzne potrzeby przez bank narusza wskazany przepis. Szczególnie istotne jest to, że strona powodowa nie wiedziała i nie mogła wiedzieć według jakiego kursu ostatecznie zostanie przeliczona rata, z każdym kolejnym miesiącem powód nie wiedział więc w praktyce ile wynosi rata, którą zobowiązany jest uiścić. Naruszenie więc przez bank art. 69 ust. 1 ustawy Prawo bankowe jest oczywiste. Ze względu na wyeliminowanie abuzywnych klauzul waloryzacyjnych z umowy, sprzeczność umowy z przepisem art. 69 ust. 2 pkt 4a ustawy Prawo bankowe tylko się pogłębia, albowiem brak jest wówczas jakiegokolwiek obiektywnego miernika według którego można przeliczyć kurs walut. Powoduje to w efekcie nieważność całej umowy kredytowej – zgodnie z treścią art. 58 k.c.

Dodać ponadto trzeba, że umowę należy ocenić jako sprzeczną z zasadami współżycia społecznego i dobrymi obyczajami także i z tej przyczyny, że nawet, gdyby za rzeczywistą przyczynę wytoczenia powództwa uznać nie tyle skutki tzw. spreadu, co sam fakt znacznego wzrostu kursu franka szwajcarskiego, w dniu zawarcia umowy powód obejmował swoją świadomością możliwość kilkuprocentowej zwyżki i jej skutki. Taka świadomość ryzyka nie obejmuje, w ocenie Sądu, świadomego ryzyka uwolnienia kursu waluty przez kraj emisji i w efekcie zwyżki kursu o 100%. To na pracownikach banku, jako profesjonalistach, spoczywa obowiązek wyczerpującego wyjaśnienia konsumentowi skutków takich zdarzeń, istoty gwarantowania waluty przez kraj emisji i możliwych skutków jej uwolnienia, w celu uzyskania pełnego obrazu ryzyka i możliwości jego rozważenia. Ponadto, o sprzeczności umowy z zasadami współżycia społecznego, w powiązaniu z powyższymi rozważaniami, świadczy także fakt, że w przypadku tak znacznego, niemożliwego do przewidzenia wzrostu kursu waluty, cały ciężar tego zdarzenia został przerzucony na kredytobiorcę. Bank natomiast, który wypłacił powodowi kredyt w złotych polskich, a następnie tylko deklarował fakt konieczności zakupu waluty obcej, ale nie wykazał, aby za pobierane od powodów raty rzeczywiście po tym rosnącym kursie ją nabywał, pozyskiwał do swojej dyspozycji środki znacznie wyższe, niż zaangażował, w związku z niemal podwojonym kursem franka szwajcarskiego – tak dalece niewspółmierne do środków wydatkowanych i rozsądnych zysków, że skutek te czyni ważność umowy niemożliwą do obrony.

Skutkiem nieważności wobec stwierdzenia abuzywności klauzuli indeksacyjnej (to samo dotyczy nieważności umowy sprecznej z ustawą) było uznanie, że spełnione przez powoda świadczenia nie miały oparcia w łączącej strony umowie. Nie oznacza to jednak, że uzyskane w ten sposób wzbogacenie pozwanego nastąpiło bez podstawy prawnej. Na konieczność odróżnienia podstawy prawnej świadczenia i wzbogacenia zwracano od dawna uwagę w doktrynie (por. W. Serda, *Nienależne świadczenie*, Warszawa 1988, s. 40). Do nienależnego świadczenia stosuje się przepisy o bezpodstawnym wzbogaceniu, a więc i powołany wyżej art. 409 k.c. A zatem może się okazać, że w nienależne (z racji nieważności umowy) świadczenie strony, która uzyskała wzbogacenie jako pierwsza, staje się wzbogaceniem należnym uzyskanym przez drugą stronę, która sama jako pierwsza dokonała świadczenia na podstawie tej samej nieważnej umowy. Innymi słowy świadczenie kredytobiorcy w postaci raty płaconej na podstawie nieważnej umowy powoduje wygaśnięcie w odpowiedniej części jego długu z tytułu otrzymania bezpodstawnego wzbogacenia w postaci wypłaconego kredytu.

Mając na uwadze wszystkie przytoczone okoliczności, Sąd na podstawie art. 410 § 1 k.c. w zw. z art. 405 k.c. w zw. z art. 58 k.c. w zw. z art. 69 ust. 1 ustawy Prawo bankowe w zw. z art. 385¹ § 1 k.c. zasądził w pkt 1 wyroku od pozwanego na rzecz powoda kwotę 24.430,73 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 20 maja 2020 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 36.136,29 CHF wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 29 sierpnia 2020 r. do dnia zapłaty.

Na podstawie art. 410 § 1 k.c. w zw. z art. 405 k.c. w zw. z art. 58 k.c. w zw. z art. 69 ust. 1 ustawy Prawo bankowe w zw. z art. 385¹ § 1 k.c. Sąd zasądził w pkt 2 wyroku od pozwanego na rzecz powoda kwotę 735,88 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za okres od dnia 20.05.2020 do dnia zapłaty.

W punkcie 3, Sąd na podstawie art. 189 k.p.c. w zw. z art. 58 k.c. w zw. z art. 69 ust. 1 ustawy Prawo bankowe w zw. z art. 385¹ § 1 k.c. ustalił, że pomiędzy stronami nie istnieje stosunek prawny wynikający z umowy o kredyt nr (...) zawartej w dniu 10 lipca 2008 r. między powodem, a poprzednikiem prawnym pozwanego (...) Bank S.A. z siedzibą w W..

Sąd na podstawie art. 410 § 1 k.c. w zw. z art. 405 k.c. w zw. z art. 385¹ § 1 k.c. a contrario oddalił powództwo główne (pkt 4 wyroku),

O kosztach procesu orzeczono w punkcie 5 wyroku z uwzględnieniem wyniku sprawy, którą pozwany przegrał w całości. Zgodnie z treścią art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca zobowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Na koszty procesu, które poniósł powód składa się opłata od pozwu – 1.000 zł, koszty zastępstwa procesowego – 5.400 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł. Z tego tytułu zasądzono od pozwanego na rzecz powodów kwotę 6.417,00 zł.

Sąd nie znalazł przy tym podstaw do przyznania stronie powodowej kosztów zastępstwa procesowego w podwójnej wysokości stawki minimalnej, ponieważ nie uzasadniały tego ani stopień skomplikowania sprawy ani szczególnie nakład pracy pełnomocnika powodów, który to nakład miał standardowy charakter.

SSO Wojciech Rybarczyk